



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júna 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kizivatom, Kpt. Nálepku 8, Michalovce, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 279/2012 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 32 Ro 2105/07), takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 279/2012 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Pezinok povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Kizivata, Kpt. Nálepku 8, Michalovce, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 151/2016 z 15. marca 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 279/2012 [ďalej aj „napadnuté konanie“, pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 32 Ro 2105/07].

Sťažovateľ v sťažnosti opísal doterajší priebeh napadnutého konania, v ktorom vystupuje ako žalobca a ktoré sa začalo podaním žaloby o zaplatenie sumy 75 000 Sk s príslušenstvom 4. júna 2007 na v tom čase miestne príslušnom Okresnom súde Bratislava II. Keďže ani ku dňu podania sťažnosti nebolo vo veci meritórne rozhodnuté, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov. Zároveň sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 8 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 3025/2016 doručeným ústavnému súdu 22. februára 2016, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Žaloba bola dňa 08. 06. 2007 podaná na Okresný súd Bratislava II. Do 01. 01. 2008 nebol Okresný súd Pezinok miestne príslušný. Dňa 22. 01. 2008 bola vec pridelená tunajšiemu súdu a zapísaná do oddelenia „Ro“ [REDAKOVANÉ]. Spis bol opätovne prerozdelený.

Dňa 11. 03. 2011 sudkyňa rozhodla o oslobodení od platenia súdnych poplatkov. Dňom 13. 02. 2015 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], bola vec pridelená [REDAKOVANÉ]. Dňa 27. 04. 2015 vyššia súdna úradníčka vydala vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor. Po prevode veci do registra „C“ bola vec pridelená [REDAKOVANÉ]. Sudkyňa vytýčila pojednávanie na deň 25. 03. 2013. Pojednávanie bolo na návrh žalobcu odročené na deň 12. 06. 2013. Pojednávanie prebehlo, sudkyňa ho odročila za účelom doplnenia dokazovania na deň 16. 10. 2013. Termín sudkyňa zmenila na 19. 02. 2014. Termín bol sudkyňou zrušený zo zdravotných dôvodov. Ďalší termín sudkyňa určila na 07. 05. 2014. Tento bol opäť sudkyňou zrušený z dôvodu zhoršenia jej zdravotného stavu. Nový termín sudkyňa určila na 24. 09. 2014. Z dôvodu PN sudkyne bol termín zrušený a stanovený na 26. 01. 2015. Termín bol zrušený a následne Dodatkom č. 2 k Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2015 bola vec prerozdelená a pridelená na konanie [REDAKOVANÉ] dňom 02. 03. 2015. Sudkyňa určila termín pojednávania na deň 02. 10. 2015. Na uvedenom pojednávaní sudkyňa v neprítomnosti žalovaného vec prejednala, uzavrela dokazovanie a odročila pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku na termín 23. 10. 2015, kedy rozsudok i vyhlásila. Žalovaný podal proti rozsudku odvolanie, spis bude predložený na odvolacie konanie Krajskému súdu v Bratislave.

S ľútosťou konštatujem, že vo veci došlo k prietiahom v konaní, tieto však boli zavinené objektívnou skutočnosťou a to dlhotrvajúcimi práceneschopnosťami zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] (operácia, rekonvalescencia, t. č. materská dovolenka). Vec bola prerozdelená a nová zákonná sudkyňa vo veci rozhodla.»

Z predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil, že priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 8. jún 2007 – Okresnému súdu Bratislava II bola doručená „žaloba na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 75 000,- Sk (2 489,54 €, pozn.) s prísl. “, pričom veci bola pridelená sp. zn. 32 Ro 2105/2007,

- 3. september 2007 – Okresnému súdu Bratislava II sťažovateľ predložil vyplnené tlačivo na oslobodenie od súdnych poplatkov,

- 22. január 2008 – v súvislosti s reorganizáciou súdnictva predmetná vec prešla k 1. januáru 2008 na vecne a miestne príslušný okresný súd,

- 14. marec 2011 – okresný súd uznesením sťažovateľovi priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu,

- 13. február 2012 – v zmysle dodatku č. 2 k rozvrhu práce okresného súdu zo 6. februára 2012 bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyňi,

- 27. apríl 2012 – okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz pod sp. zn. 17 Ro 1397/2008,

- 6. august 2012 – po doručení odporu proti predmetnému platobnému rozkazu a úhrade súdneho poplatku bola vec prevedená do registra „C“ a bola jej pridelená sp. zn. 5 C 279/2012,

- 12. jún 2013 – po neuskutočnenom pojednávaní nariadenom na 25. február 2013 sa uskutočnilo pojednávanie a bolo odročené na 16. október 2013,

- pojednávania nariadené na 16. október 2013, 19. február 2014, 7. máj 2014, 24. september 2014 a 26. január 2015 boli z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne zrušené,

- 18. február 2015 – v zmysle dodatku č. 2 k rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015 bola predmetná vec s účinnosťou od 1. marca 2015 pridelená novej zákonnej sudkyňi,

- 2. október 2015 – okresný súd pojednávanie odročil na 23. október 2015 pre účely vyhlásenia rozsudku,
- 23. október 2015 – okresný súd meritórny rozsudok vo veci vyhlásil a následne v písanej podobe doručil účastníkom konania,
- 12. november 2015 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie žalovaného proti predmetnému rozsudku,
- 17. december 2015 – po doručení vyjadrenia sťažovateľa k odvolaniu proti rozsudku okresného súdu bola 12. februára 2016 vypracovaná predkladacia správa na predloženie súdneho spisu Krajskému súdu v Bratislave, ktorý o podanom odvolaní rozhodne.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 23. mája 2016, v ktorom okrem poukázania na niektoré zrejme chyby v písaní dátumov obsiahnuté vo vyjadrení predsedu okresného súdu k sťažnosti okrem iného uviedol:

„Podľa názoru sťažovateľa je z jeho sťažnosti, ako aj zo stanoviska OS PK zrejme, že v konaní vedenom pred OS PK pod sp. zn. 5C/279/2012 došlo zo strany súdu k prietahom v konaní, o ktorých svedčia aj nasledujúce skutočnosti, ktoré môžeme rozdeliť s ohľadom na nečinnosť súdu na viaceré samostatné obdobia, a to:

Prvé obdobie - od pridelenia spisu na OS PK, t.j. odo dňa 22. 01. 2008 až do vydania rozhodnutia - uznesenia č. k. 17Ro 1397/2008-49 zo dňa 11. 03. 2011, ktorým OS PK oslobodil sťažovateľa v predmetnom konaní od povinnosti platiť súdne poplatky. Z toho je podľa názoru sťažovateľa zrejme, že v tomto období, ktoré trvalo cca. 38 mesiacov, t. j. od pridelenia spisu OS PK, tento nevykonal žiadne vecné procesné rozhodnutia vo veci, v ktorom období došlo podľa názoru sťažovateľa k prvým prietahom v konaní zo strany OS PK z dôvodu jeho nečinnosti vo veci.

Druhé obdobie - od vydania rozhodnutia - uznesenia č. k. 17Ro 1397/2008-49, ktorým bol sťažovateľ oslobodený od povinnosti platiť súdne poplatky dňa 11. 03. 2011, až do dňa 27. 04. 2012 kedy bol OS PK vydaný platobný rozkaz, ktorý sa nachádza na čl. 57 súdneho spisu. V tomto prípade bol podľa názoru sťažovateľa OS PK nečinný, a vo veci nekonal viac ako 13 mesiacov.

Tretie obdobie - od 12. 06. 2013, kedy sa vo veci vedenej na OS PK pod sp. zn. 5C/279/2012 uskutočnilo prvé pojednávanie až do 02. 10. 2015, kedy sa uskutočnilo posledné pojednávanie, na ktorom bolo uznesením OS PK skončené dokazovanie vo veci.

Počas tohto obdobia OS PK vykonal len úkony smerujúce k vykonaniu dokazovania, a to na základe návrhu na vykonanie dokazovania od právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaní zo dňa 12. 06. 2013 a návrhu právneho zástupcu sťažovateľa na doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania zo dňa 31. 01. 2014, pričom všetky následne nariadené termíny pojednávania v konaní vedenom na OS PK boli zo strany zákonnej sudkyne odročené z dôvodu PN zákonnej sudkyne a pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až dňa 02. 10. 2015, a to až po tom, čo došlo na základe dodatku k rozvrhu práce č 2 OS PK na rok 2015 k zmene zákonnej sudkyne, ktorou sa stala [REDACTED].

V tomto období OS PK okrem úkonov smerujúcich k doplneniu dokazovania nevykonal žiadne vecné úkony a bol vo veci sťažovateľa nečinný. ...

Dňa 23.10.2015 bol v konaní vedenom na OS PK vyhlásený rozsudok č. k. 5C/2479/2012-144, ktorým súd prvého stupňa rozhodol tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi, t. j. sťažovateľovi sumu 2.489,54 € s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2.489,54 € od 20. 01. 2007 do zaplatenia a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, a taktiež zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalovanému trovy konania.

Voči vyššie cit. rozsudku OS PK podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, pričom o predmetnom odvolaní v súčasnosti rozhoduje odvolací súd, ktorým je Krajský súd v Bratislave.“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania vedeného pred okresným súdom bolo rozhodovanie o uplatnenom peňažnom nároku, pričom sťažovateľ má v predmetnom konaní procesné postavenie žalobcu.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie nebolo po právnej ani po skutkovej stránke zložité. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej ani prípadná zložitosť sporu nezabavuje všeobecný súd ústavnej zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v jeho postupe vrátane nečinnosti (m. m. I. ÚS 47/96).

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka tohto konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným preťahom. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania alebo spomalením jeho priebehu. Ani predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti na takéto skutočnosti nepoukázal.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Napadnuté konanie začalo na Okresnom súde Bratislava II 8. júna 2007 podaním „žaloby o vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 75.000,- Sk s príslušenstvom“.

Do 31. decembra 2007 bol na prerokovanie a rozhodovanie vo veci miestne a vecne príslušným Okresný súd Bratislava II (vec vedená pod sp. zn. 32 Ro 2105/2007) a od 1. januára 2008 po reorganizácii súdnictva bol na prerokovanie a rozhodovanie vo veci až do jej právoplatného skončenia miestne a vecne príslušný Okresný súd Pezinok, na ktorom je vec vedená pod sp. zn. 5 C 279/2012.

Ústavný súd konštatuje, že v celom takmer 9 rokov trvajúcim konaní boli realizované iba 3 pojednávania, a to 25. februára 2013, 2. októbra 2015 a 23. októbra 2015, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci samej, pričom po podaní odvolania žalovaným okresný súd 12. februára 2016 predložil vec na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave.

Ústavný súd poznamenáva, že v priebehu konania došlo dvakrát k zmene zákonnej sudkyne konajúcej vo veci a taktiež došlo päťkrát k zrušeniu nariadených pojednávanií (16. október 2013, 19. február 2014, 7. máj 2014, 24. september 2014 a 26. január 2015) z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

Keďže napadnuté konanie ako celok je poznačené rozsiahlou nečinnosťou, nie je potrebné ani vymedzovať a konkretizovať časové úseky medzi jednotlivými úkonmi. Okresný súd bol v priebehu 9-ročného konania bez relevantného dôvodu úplne nečinný 8 rokov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprípustné.

Pokiaľ predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení ospravedlňuje prieťahy v konaní „*dlhotrvajúcimi práceneschopnosťami zákonnej sudkyne*“, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napr. IV. ÚS 178/05, II. ÚS 311/06) konštatuje, že prieťahy v konaní zapríčinené dlhodobou práceneschopnosťou konajúceho sudcu nemôžu ísť na ťarchu účastníka súdneho konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov vzhľadom na to, že okresný súd rozsudkom z 23. októbra 2015 rozhodol v merite veci, a teda nemohol už ovplyvniť ďalší priebeh napadnutého konania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. V súvislosti s uvedeným poukazuje na to, že v dôsledku dlhodobej nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní sa nachádzal v stave právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na rozsiahlu a ničím neospravedlňiteľnú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní a berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci považoval ústavný súd priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. Jánom Kizivatom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvých dvoch úkonoch právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €, a pri treťom úkone právnej služby

z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá je 858 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2016 spolu s režijným paušálom (2 x 8,39 € a 1 x 8,58 €) predstavuje sumu 448,02 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 537,62 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016